

מכתב לסגן גיל בדיחי ז"ל

נפל בכ"ט באדר תשס"ב 3.3.2002 בן 22 במותו. הוקרא על ידי יואל ביום האזכרה השנתי. הוריו יעל ואבנר בדיחי הנציחו את בנם גיל בפרויקט ה"גילגולון" אותו יזמו במסגרת עמותת אתגרים.

גיל, אתה לא מכיר אותי.

אתה בטח משפשף עכשיו עיניים. כן, אתה רואה נכון, אני יושב על כסא גלגלים. גם אני "אכלתי אותה". זה היה לפני איזה שלושים שנה, ביום האחרון של מלחמת יום כיפור, הרבה לפני שנולדת. אבל מה, איתי הם לא כל כך הצליחו, רק קצת. בעצם זה עניין של השקפה. אתה יודע, יש כאלה שאומרים, שבלי רגלים, היו מעדיפים למות. אני דווקא חשבתי שבלי רגליים אפשר להגיע רחוק. בעצם כדי להגיע רחוק אתה צריך לרצות להחליט. אז אני בחרתי לבחור.

עוד לא הצגתי את עצמי. קוראים לי יואל. מזה חצי שנה שאני מכיר את הוריך, יעל ואבנר. אנשים מדהימים. אנשים כלבבי. אנושיים, שורשיים, ערכיים, איכפתיים. מאותם אלה שרוצים, בוחרים, מחליטים ורצים. אני בטח לא מחדש לך כלום, בכל זאת, אני רוצה לספר לך איך וכמה אנחנו מחוברים?

ביום ראשון האחרון קיבלתי מכתב מזהבה, בחורה עם ניוון שרירים מתקדם, שהשתתפה במסע בן 3 ימים להרי אילת במסגרת חוג אתגר של עמותת אתגרים. ברשותך, אני אקרא את המכתב שהופנה לאילן וגיא, המדריכים של הטיול.

אילן וגיא,

...אלוהים יושב עכשיו, שם למעלה, וצופה בנו. בסוף השבוע האחרון הבאתם לו הרבה נחת. הוא בטח אומר לעצמו "וואלה, הצלחתי ובגדול". אתם אילן וגיא מגשימים את חלום האל במעשיכם. אפשרתם לנו לגעת בנוף המדהים למרות רגלנו הכושלות, בתמיכת כתף, במגע של יד, שמהולים בנשמה נדיבה. ואם כל זה לא מספיק, אז גם גיל-גולון. יש לי עוד הרבה מה לומר, אבל במקרה הזה, כל המוסיף גורע!!!
אוהבת אתכם,
זהבה פדנס

שמעת גיל, גילגולון. אתה תמשיך להתגלגל בגיאיות ובהרים של ארצנו האהובה שבשבילה שילמת מחיר כל כך כבד ויקר. בחיקך תשא ילדים, בני נוער ובוגרים עם מגבלות תנועה שיצאו בזכותך, אל הטבע בפעם הראשונה, יגעו בשמים, ינשמו עמוק את שכרון הפריחה, ירוו את מראות הנופים – ממש כמו כולם.

אני יודע, זוהי זכות מפוקפקת למדי. היית מעדיף להישאר, כאן אתנו. אך מישהו שם למעלה, בחר בך להצטרף למלאכי השרת, ומידי פעם לבקר אצלנו כאן למטה, ולחלוק אתנו מגע של קסם, של אהבה, של חיבוק, לעשות הבדל, ליצור שינוי, לבנות חברה צודקת יותר, שוויונית יותר. אני מבטיח לך שמהיום והלאה תתחיל להתגלגל בארץ היפה שלנו לאורכה ולרוחבה,

אני מבטיח לחלוק אתך כל חיוך חדש של אושר שיעלה על שיפתות הילדים המתגלגלים, והדמעות על מותך יזלגו ויתמזגו בדמעות הגיל של אלפי ילדים ויצמיחו תקווה חדשה.

היושבים איתנו כאן באולם, אתם שותפים שלנו ואתנו לחלום.

גיל, עכשיו בעצם אנחנו מכירים, קצת יותר, לא...
יואל